

Χώρος μάθησης στο σχολείο με διαδραστικό πίνακα

μία σε ένα χωριό, πόσο μάλλον για εμένα αφιερώνοντας 46 έτη σε αυτό το θαυμαστό χωριό της νότιας Ελλάδας, να κάνω στροφή 180 μοιρών και να αλλάζω πατρίδα... μπύκα βλέπετε και στα 47 μου χρόνια και η οπτική έχει αλλάξει...

Είμαστε εδώ όμως δυναμικά, ευχαριστημένοι με το σύστημα παιδείας, υγείας και με τον τρόπο που αντιμετωπίζεται ο πολίτης ισάξια, αν το αξίζεις θα προχωρήσεις και θα ανταμειφθείς.. Πολύ περήφανοι για την κόρη μας που προοδεύει και κάνουμε όνειρα για το μέλλον. Δεν ξεχνάμε όμως στιγμή την Ελλάδα, τους δικούς μας ανθρώπους, φίλους και γνωστούς.

Η αλλαγή αυτή για εμάς είναι μία μεγάλη πρόκληση, ίσως και ένα προσωπικό στοίχημα. Ο χρόνος θα δείξει. Ένα είναι σίγουρο: εμείς θα προσπαθήσουμε με όλες μας τις δυνάμεις. Ο Έλληνας έχει αποδείξει τι μπορεί να κάνει, ιδιαίτερα στα δύσκολα, κουβαλώντας την ιστορία στην πλάτη μας και την βαριά κληρονομιά της ιστορίας μας και με αυτό το μαντίλι των πρώτων μεταναστών θα ανοίξουμε τα πανιά μας.. άλλωστε οι θάλασσες τον λαό μας τον σαγίνευαν πάντα!

ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ ΚΑΤΑΘΕΣΗ ΜΑΘΗΤΡΙΑΣ ΣΑΒΙΝΑΣ ΕΛΛΗΝΑ ΤΗΣ 3ης ΤΑΞΗ ΤΟΥ ΕΞΑΤΕΙΟΥ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΤΟΥ ΜΟΡΦΗΛΗΤ, ΚΟΓΚΑΡΑ

Η μετανάστευση από την μητέρα πατρίδα ενός ανθρώπου σε μια άλλη χώρα εντελώς διαφορετικής κουλτούρας είναι μια πολύ περίπλοκη υπόθεση. Ειδικότερα για ένα έφηβο παιδί 13 ετών. Το να μετακομίσεις σε μια που δεν γνωρίζεις κανέναν και υπάρχει περιορισμός στην κατανόηση και η δυσκολία έκφρασης των σκέψεων και αντιλήψεων σου δημιουργεί ακόμα περισσότερες δυσκολίες. Όμως ορισμένες φορές, έρχεται κάποιος σαν «από μηχανής Θεός» και αλλάζει τα πάντα. Αυτός ο κάποιος στην περίπτωση μου, δεν ήταν μόνο ένας άνθρωπος. Ήταν ένα ολόκληρο σχολείο. Το σχολείο που με βοήθησε να απαλλαγώ από κάθε είδους αρνητικότητα και αμφιβολίας για το νέο κεφάλαιο της ζωής μου. Το σχολείο ονομάζεται Moorefield Girls High School.

Στην αρχή πίστευα πως η πρώτη μέρα στο προαναφερόμενο σχολείο θα ήταν

Μαθήτριες εργάζονται με ηλεκτρονικούς υπολογιστές

μία σκέπη κόλαση. Δεν ήξερα κανέναν, δεν μιλούσα την αγγλική γλώσσα καλά και προπαντός νοσταλγούσα την πατρίδα μου. Όταν όμως γνώρισα την υπεύθυνη καθηγήτρια της χρονιάς μου και μου χάρισε αυτό το πλατύ χαμόγελο, άρχισαν να φεύγουν οι φοβίες και κυρίως οι αμφιβολίες που είχα για το σχολείο. Από την πρώτη μέρα, γνώρισα σχεδόν όλο το προσωπικό. Όλοι οι καθηγητές ήταν πολύ φιλικοί και πρόθυμοι να με βοηθήσουν με τα όποια προβλήματα παρουσίαζα. Ένωθα κυριολεκτικά, σαν την μύγα μέσα στο γάλα. Εγώ, ένα παιδί που δεν ξέρει αγγλικά, σε ένα αγγλικό σχολείο. “Τι ειρωνία!!”, σκέφτηκα.

Καθώς περνούσαν οι μέρες άρχισα να προσαρμόζομαι με το κλίμα του σχολείου και με την νέα χώρα που πλέον κατοικούσα. Όλοι οι καθηγητές, μα προπαντός η διευθύντρια Ms Julianne Beek και η υποδιευθύντρια Ms Rose Daniels του σχολείου μου με ενθάρρυναν να σπρώχνω τον εαυτό μου στα άκρα και ακόμα και αν δεν τα κατάφερα θα ήξερα πως δεν τα παράτησα και μπορεί μια μέρα να έκανα την πατρίδα μου περήφανη. Ο καιρός μέχρι να τελειώσει το πρώτο εξάμηνο μου φάνηκε αιώνας. Μα, ποτέ δεν σκέφτηκα να σταματήσω να προσπαθώ. Εκείνο το εξάμηνο δεν πήρα κάποιο βραβείο. Ζήληψα, μα πιο πολύ πείσμως και έβαλα στόχο να κάνω την οικογένεια και τους καθηγητές μου περήφανους.

Δεύτερο εξάμηνο: Πιο πολύ διάβασμα, πιο πολλά κίνητρα να φτάσω ψηλά. Πλέον ένιωθα το συγκεκριμένο σχολείο σαν δεύτερο σπίτι μου. Οι καθηγητές πάντα μας ενθάρρυναν και φυσικά είχαν υψηλές απαιτήσεις από εμάς. Ο ανταγωνισμός τεράστιος, μα η πίστη στον εαυτό μου μεγαλύτερη. Το εξάμηνο είχε έρθει στο τέλος του και τελικά οι κόποι μου ανταμειφθηκαν. Με την βοήθεια του σχολείου είχα καταφέρει τον στόχο μου: να τους δείξω τι θα πει Ελλάδα. Τι θα πει Έλληνες!! Εκείνη την μέρα πήρα 6 καρτιά-βραβεύσεις που επιβεβαίωναν τις προσπάθειες μου μέχρι να πετύχω.

Γιατί αν δεν ήταν οι συγκεκριμένοι άνθρωποι να μου εξηγήσουν πως πρέπει να παλεύω για τα όνειρα μου, ίσως τα είχα παρατήσει. Είναι πλέον τιμή μου να φοράω την στολή του Moorefield Girls High School. Μα, μεγαλύτερη τιμή είναι να ξέρω πως αυτοί οι άνθρωποι πίστεψαν σε εμένα όταν δεν πίστευα εγώ... στον ίδιο τον εαυτό μου!

ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ ΚΑΤΑΘΕΣΗ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΣΑΒΙΝΑ ΕΛΛΗΝΑ

Με το που αποφάσισα να κάνω αυτό το μεγάλο βήμα, το ταξίδι στην Αυστραλία, το πρώτο πράγμα που σκέφτηκα ήταν η εκπαίδευση της κόρης μου. Ρώτησα λοιπόν αρκετούς φίλους και συγγενείς μου για κάποιο σχολείο στην περιοχή που επέλεξα να μείνω. Όλοι μου πρότειναν το Moorefield Girls High School για ξεχωριστούς λόγους ο καθένας. Έκανα μια σχετική έρευνα, επικοινωνώθηκα με το σχολείο και το προσωπικό. Ενημερώθηκα για το σύστημα, την περιοχή και τις απαιτήσεις του σχολείου. Όταν τελικά πήγαμε για την συνέντευξη, η υποδιευθύντρια κα Rose Daniels μας εξήγησε πως η Σαββίνα ήταν ευπρόσδεκτη στο σχολείο και πως θα έκαναν τα πάντα για να νιώθει άνετα στο καινούργιο σχολικό περιβάλλον.

Με τον καιρό λοιπόν, όταν έβλεπα τις επιδόσεις και τις γνώσεις που λάμβανε η κόρη μου, ήξερα πως έκανα την σωστότερη επιλογή. Πλέον έχω λατρεύσει το συγκεκριμένο σχολείο και νιώθω ευγνώμων που η κόρη μου είναι μέρος αυτής της οικογένειας που ονομάζεται Moorefield Girls High School.